

(Kort bemærkning).

Simonsen: Jeg vil blot gerne konstatere, at hr. Kurt Brauer nu åbenbart også er enig i, at ingen dansker får sin pensionsret forringet ved indtræden i EF.

Inge Fischer Møller: Opinionsundersøgelser og valganalyser viser klart, at et flertal af de socialdemokratiske vælgere er modstandere af dansk medlemskab af fællesmarkedet. Det er imidlertid ikke så underligt, idet vi ikke har sikkerhed for, at de udenrigspolitiske, sikkerhedspolitiske og fordelingspolitiske betingelser, som socialdemokratiet har opstillet som forudsætning for Danmarks indtræden i EF, bliver opfyldt.

En af de vigtigste betingelser var, at Norge blev medlem af EF. Årsmødet fastslog, at i tilfælde af, at Norge ikke opnåede medlemskab, forelå der en ny situation. Efter alt at dømme bliver Norge ikke medlem af EF. Det er rigtigt, at handelsministeren loyalt gjorde fællesmarkedets Ministerråd bekendt med disse betingelser. Desværre har vi ikke anden garanti for, at betingelserne opfyldes, end at enkelte af det høje råds medlemmer nikkede venligt til handelsministeren under hans tale. Vi er mange, og vi bliver flere endnu, som havde foretrukket mere håndfaste garantier, f. eks. i tiltrædelsesprotokollen. Vi er imidlertid ikke forbavsedede over det negative udfald af handelsministerens anstrengelser. Det europæiske fællesmarked tenderer mod at blive en egentlig forbundsstat, en supermagt i verdenssamfundet, et forsøg på i konkurrence med USA og Sovjetunionen at skruer tiden tilbage og på ny gøre Vesteuropa til verdens altdominerende centrum. I en sådan statsdannelse er der ikke plads for danske ønsker om ret til selvstændig udenrigspolitik, sikkerhedspolitik, fordelingspolitik, socialpolitik og til demokratisk socialisme.

Disse problemer er først relativt sent for alvor kommet frem i den offentlige debat herhjemme, navnlig på grund af fællesmarkedstilhængernes næsten fuldstændige pressemonopol. Debatten har i stedet været koncentreret om snævre erhvervsøkonomiske spørgsmål: hvor mange milliarder kan vi tjene ved at blive medlem, og hvor mange milliarder kan vi miste ved at stå udenfor? Det er nok muligt, at vi på kort sigt vil

kunne opnå en begrænset fordel ved medlemskab af EF. Vismændene fastslog dog allerede i november sidste år, at på længere sigt behøver der ikke at være nogen forskel på den økonomiske vækst i de to alternative markedssituationer. Om den eventuelle kortsigtede fordel vil blive fordelt på en måde, der er i overensstemmelse med socialdemokratiets partiprogram, melder historien ikke noget om.

En anden ting, der også er værd at lægge mærke til, er, at der dukker flere og flere eksempler op på forhold, som ikke hidtil er indgået i de officielle regnestykker over de økonomiske fordele og ulemper ved eventuelt dansk medlemskab af EF. Alle andre end centralt placerede embedsmænd med en veludviklet sans for streger på hvidt papir og nye advancementsmuligheder er blevet skræmt over de seneste oplysninger om ministeriernes foreløbige personaleønsker, hvis medlemskab af EF bliver en realitet. Dette spørgsmål er allerede blevet kommenteret fra denne talerstol i dag. Handelsministeren har bebudet, at han vil forsøge at få klarlagt spørgsmålet om de personale-mæssige konsekvenser af eventuelt dansk medlemskab af EF før 2. oktober. Det er ønskeligt, og jeg håber, at bestræbelserne giver et positivt resultat.

Det seneste eksempel på en sådan økonomisk undervandsbåd er følgende udtalelse til Kristeligt Dagblad tirsdag den 29. august 1972 af den nyudnævnte direktør for vejdirektoratet:

„Vi må imidlertid indstille os på, at der kommer en aftale om 11 t akseltryk i forbindelse med vor eventuelle indmeldelse i fællesmarkedet.“

Hertil kommer oplysninger i dagspressen i øvrigt om, at udgiften til en sådan foranstaltning vil løbe op i 1½-2 milliarder kr. Jeg forlanger ikke, at handelsministeren skal garantere for, at vi ikke møder andre undervandsbåde. Det kan han simpelt hen ikke. Noget andet er så, hvordan disse oplysninger virker på tilhængernes vigende skarer. Mange af dem har jo lagt vægt på de fine regnestykker.

Med hensyn til udenrigs- og sikkerhedspolitikken er der fortsat uenighed mellem tilhængerne, da der stadig kun findes få tilhængere, som tør spille med åbne kort. Socialdemokratiets årsmøde fastslog, at